

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การประกอบธุรกิจและแนวทางการกำกับธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๓๐๓/๑๒๕ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องประชุมหารือประเด็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตและแนวทางการกำกับธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๕ และที่ประชุมมีความเห็นว่า เงินอิเล็กทรอนิกส์มีคุณสมบัติที่สำคัญ ๓ ประการของเงินตามความหมายในทางเศรษฐศาสตร์ กล่าวคือ ทำหน้าที่เป็นหน่วยวัดมูลค่า เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน และเป็นตัวสะสมมูลค่า ซึ่งถือว่าเป็นเงินตามความหมายในทางเศรษฐศาสตร์ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณามาตรา ๖ และมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ แล้ว ที่ประชุมมีความเห็นแตกต่างกันเป็น ๒ ฝ่าย ดังนี้

ความเห็นที่หนึ่ง การประกอบธุรกิจบัตรเครดิตเป็นการทำ จำหน่าย ใช้ หรือนำออกใช้ซึ่งวัตถุหรือเครื่องหมายใด ๆ แทนเงินตรา ซึ่งขัดกับมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ จึงถือเป็นกิจการที่ต้องขออนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เนื่องจากเห็นว่าเมื่อมีการเติมเงินในบัตร จะทำให้บัตรนั้นมีฐานะเหมือนเงินสด และมีลักษณะการใช้ที่เป็น multi purpose ซึ่งสามารถใช้จ่ายทั่วไปตามจำนวนร้านค้าต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกได้ และหากบัตรหายก็ไม่สามารถเรียกเงินคืนได้

ความเห็นที่สอง การประกอบธุรกิจบัตรเครดิตเป็นเพียงรูปแบบของการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้บริโภคในการใช้ซื้อสินค้าและบริการเท่านั้น ซึ่งในการดำเนินธุรกรรมยังคงมีเงินตราซึ่งมีหน่วยเป็นบาทเป็นสื่อกลางในการใช้ซื้อและชำระค่าสินค้าและบริการ กล่าวคือเมื่อร้านค้าเรียกเก็บเงินค่าสินค้าและบริการ บริษัทผู้ออกบัตรเครดิตก็ต้องส่งมอบเงินบาทให้แก่ร้านค้าเพื่อชำระค่าสินค้าและบริการนั้น ดังนั้น การดำเนินธุรกิจดังกล่าว จึงไม่เป็นการทำ จำหน่าย ใช้ หรือนำออกใช้ซึ่งวัตถุหรือเครื่องหมายใด ๆ แทนเงินตราตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ และเห็นว่าในการดำเนินธุรกิจบัตรเครดิตหรือเงินอิเล็กทรอนิกส์หากบริษัทผู้ออกบัตรเครดิตหรือเงินอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งได้มีการรับเงินจากประชาชนไว้ล่วงหน้า แล้วนำเงินส่วนนี้ไปให้กู้ยืมต่อ ก่อนที่จะนำไปชำระค่าสินค้าและบริการให้แก่ร้านค้าตามข้อตกลงนั้น อาจเข้าข่ายเป็นการประกอบธุรกิจเงินทุนตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และตั้งข้อสังเกตว่า หากถือว่าการดำเนินธุรกิจบัตรเครดิตหรือเงินอิเล็กทรอนิกส์ขัด

กับมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ แล้ว การดำเนินธุรกรรมทางการเงินในลักษณะเดียวกันที่เป็น single purpose เช่น คูปองศูนย์อาหาร บัตรทางด่วน บัตรโดยสารรถไฟฟ้า เป็นต้น จะขัดกับมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเงินตราฯ ด้วยหรือไม่ และการดำเนินการที่ผ่านมาจะถือว่าปฏิบัติผิดหรือไม่

อย่างไรก็ตาม ที่ประชุมเห็นตรงกันว่า จะต้องมีการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากการประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่มีประสิทธิภาพหรือขาดความปลอดภัยอาจก่อให้เกิดผลกระทบและความเสี่ยงต่อระบบการเงินและสถาบันการเงินอย่างมาก นอกจากนี้ การที่ผู้บริโภคต้องจ่ายเงินล่วงหน้าเพื่อแลกกับเงินอิเล็กทรอนิกส์ จะต้องมีการควบคุมธุรกรรมดังกล่าว เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองหากผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อสัญญาที่ให้ไว้ได้ ดังนั้น จึงต้องพิจารณาว่าการประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์นั้นเข้าข่ายเป็นการทำ จำหน่าย ใช้ หรือนำออกใช้ซึ่งวัตถุหรือเครื่องหมายใด ๆ แทนเงินตรา ซึ่งขัดกับมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ หรือไม่ และหากไม่เข้าข่ายตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเงินตราฯ จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกฎหมายใด

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังจึงขอหารือว่า การประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์เข้าข่ายเป็นการทำ จำหน่าย ใช้ หรือนำออกใช้ซึ่งวัตถุหรือเครื่องหมายใด ๆ แทนเงินตราตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ หรือไม่ และหากไม่เข้าข่ายตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว กรณีจะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกฎหมายใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว โดยมีผู้แทนกระทรวง การคลัง(สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) และผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ได้ความจากคำชี้แจงว่า การประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์ (e-money) เป็นบริการทางการเงินประเภทหนึ่งที่มีผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์ต้องจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์เพื่อแลกเปลี่ยนเป็นมูลค่าเงินที่บันทึกลงบนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ โดยทั่วไปมี ๒ รูปแบบ คือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์บนบัตร (card-based) เช่น บัตรพลาสติกที่ใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งบัตรสมาร์ทการ์ดก็เป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์บนบัตรอย่างหนึ่งด้วย และสื่ออิเล็กทรอนิกส์บนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (network-based) เช่น การซื้อสินค้าและบริการผ่านอินเทอร์เน็ต โดยผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์สามารถนำเงินอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ซื้อสินค้าและบริการต่าง ๆ จากผู้รับเงินอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งมีข้อตกลงกับผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์ และผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์สามารถเติมเงินลงบนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้ เมื่อมูลค่าเงินที่บันทึกลงบนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ลดลง ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความสะดวกในการใช้จ่ายเงินเพื่อชำระราคาสินค้าและบริการจากผู้รับเงินอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งเป็นประโยชน์ต่อผู้รับเงินอิเล็กทรอนิกส์ในด้านการลดต้นทุนและความเสี่ยงจากการบริหารเงินสดด้วย

การชำระเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์โดยแลกเปลี่ยนเป็นเงินบนสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อจะนำไปชำระค่าสินค้าและบริการโดยเงินอิเล็กทรอนิกส์นั้น ประกอบด้วยบุคคลที่เกี่ยวข้อง คือ ผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์ ผู้รับเงินอิเล็กทรอนิกส์ และผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์

กล่าวคือ เมื่อผู้ถือเงินอิเล็กทรอนิกส์ชำระเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์ แลกเปลี่ยนกับการบันทึกมูลค่าเงินลงบนสื่ออิเล็กทรอนิกส์แล้ว ผู้ถือเงินอิเล็กทรอนิกส์สามารถนำเงินอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ซื้อสินค้าและบริการจากผู้รับเงินอิเล็กทรอนิกส์ได้ โดยผู้ถือเงินอิเล็กทรอนิกส์ไม่ต้องชำระเงินอีก เนื่องจากผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์และผู้รับเงินอิเล็กทรอนิกส์มีข้อตกลงร่วมกันว่า ผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์และผู้รับเงินอิเล็กทรอนิกส์ยินยอมให้ผู้ถือเงินอิเล็กทรอนิกส์ใช้เงินอิเล็กทรอนิกส์ซื้อสินค้าและบริการแทนเงินสดได้ โดยจะมีการบันทึกข้อมูลการใช้จ่ายและหักยอดเงินออกจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อชำระค่าสินค้าหรือบริการ และหลังจากนั้น ผู้รับเงินอิเล็กทรอนิกส์จะดำเนินการเรียกเก็บเงินจากผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์ต่อไป

ดังนั้น ในประเด็นที่ว่า การประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์เป็นการทำ จำหน่าย ใช้ หรือนำออกใช้ซึ่งวัตถุหรือเครื่องหมายใด ๆ แทนเงินตราตามมาตรา ๙^๑ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ หรือไม่ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา(คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๖^๒ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ ประกอบกับมาตรา ๑๑^๓ และมาตรา ๑๕^๔ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน คำว่า “เงินตรา” ตามพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ หมายความว่า เหรียญกษาปณ์หรือธนบัตรที่ต้องสามารถใช้ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายและใช้ชำระหนี้ได้เป็นการทั่วไป แต่โดยที่ลักษณะของการประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์เป็นเพียงข้อกำหนดที่เกิดจากสัญญาทางแพ่งที่มีลักษณะเป็นบริการการชำระเงินล่วงหน้าเพื่อชำระค่าสินค้าและบริการรูปแบบหนึ่งที่คู่สัญญาต่างมีสิทธิและหน้าที่ต่อกันตามข้อกำหนดในสัญญา ประกอบกับเป็นระบบที่ใช้เฉพาะร้านค้าที่เป็นสมาชิกเท่านั้น จึงไม่ถือเป็นการทำ จำหน่าย ใช้ หรือนำออกใช้ซึ่งวัตถุหรือเครื่องหมายใด ๆ แทนเงินตราตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแต่อย่างใด

เมื่อมีความเห็นว่า การประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์ไม่เข้าข่ายตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ แล้ว คงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า การประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกฎหมายใด ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา(คณะที่ ๓) เห็นว่า แม้ว่าในปัจจุบันจะยังไม่มีกฎหมายที่บัญญัติควบคุมการประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์ไว้โดยเฉพาะ แต่โดยที่รูปแบบในการดำเนินการรับเงินจากประชาชนล่วงหน้าเป็นจำนวนหนึ่ง ในขณะที่ผู้รับเงินอิเล็กทรอนิกส์ยังไม่มีเรียกเก็บเงินค่าสินค้าหรือบริการ และผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์ยังคงถือเงินนั้นอยู่ ถ้าเป็นการรับเงินล่วงหน้าเป็นจำนวนมากแล้ว อาจนำไปประกอบธุรกิจอันอาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงิน ปริมาณการเงินในระบบ ระบบการชำระเงิน รวมถึงการให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคที่อาจได้รับความไม่เป็น

^๑ มาตรา ๙ ห้ามมิให้ผู้ใดทำ จำหน่าย ใช้ หรือนำออกใช้ซึ่งวัตถุหรือเครื่องหมายใด ๆ แทนเงินตรา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

^๒ มาตรา ๖ เงินตราได้แก่เหรียญกษาปณ์และธนบัตร

^๓ มาตรา ๑๑ เหรียญกษาปณ์เป็นเงินที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายไม่เกินจำนวนที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

^๔ มาตรา ๑๕ ธนบัตรเป็นเงินที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายโดยไม่จำกัดจำนวน

ธรรมจากข้อกำหนดในสัญญาและการให้บริการดังกล่าว จึงอาจมีความจำเป็นต้องควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจประเภทนี้ซึ่งดำเนินการได้ ดังนี้

๑. กรณีที่ผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์เป็นสถาบันการเงิน การควบคุมการประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์สามารถทำได้โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙ ทวิ^๔ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ฯ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๒๐ (๖)^๕ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งจะทำให้ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง แล้วแต่กรณี สามารถติดตามการดำเนินงานของสถาบันการเงินได้อย่างใกล้ชิด

๒. กรณีที่ผู้ออกเงินอิเล็กทรอนิกส์ไม่เป็นสถาบันการเงิน ในปัจจุบันไม่มีกฎหมายควบคุมการประกอบธุรกิจเงินอิเล็กทรอนิกส์ไว้เป็นการเฉพาะ แต่ถ้าวินิจฉัยว่าเป็นกิจการที่มีผลกระทบต่อประชาชนสมควรต้องมีการควบคุมมาตรฐานการดำเนินการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาจอาศัยอำนาจตามข้อ ๕^๖ ประกอบกับข้อ ๘^๗ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ

^๔ มาตรา ๙ ทวิ นอกจากการธนาคารพาณิชย์แล้ว ธนาคารพาณิชย์อาจกระทำธุรกิจที่เกี่ยวกับ หรือเนื่องจากการธนาคารพาณิชย์หรือธุรกิจอันเป็นประเพณีที่ธนาคารพาณิชย์พึงกระทำ เช่นการเรียกเก็บเงินตามตั๋วเงิน การรับอวัลตั๋วเงิน การรับรองตั๋วเงิน การออกเช็คเดอริออฟเครดิต หรือการค้าประกัน หรือธุรกิจทำนองเดียวกันด้วยก็ได้ เมื่อได้รับอนุญาตจากธนาคารแห่งประเทศไทย แต่จะประกอบการค้าหรือธุรกิจอื่นใดมิได้

^๕ มาตรา ๒๐ ห้ามมิให้บริษัทเงินทุนกระทำการดังต่อไปนี้

๑. ล๑

๑. ล๑

(๖) ประกอบกิจการอื่นใดนอกจากธุรกิจเงินทุนในประเภทที่ได้รับอนุญาต เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ในการอนุญาตนั้นจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ไว้ด้วยก็ได้

๑. ล๑

๑. ล๑

^๖ ข้อ ๕ เมื่อได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดตั้งระบุไว้ต่อไปนี้หรือกิจการอันมีสภาพคล้ายคลึงกัน ให้เป็นกิจการที่ต้องขออนุญาต ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

(๑) การประกันภัย

(๒) การคลังสินค้า

(๓) การธนาคาร

(๔) การออมสิน

(๕) เครดิตฟองซิเอร์

(๖) การรับรองหรือรับซื้อตั๋วเงิน

(๗) การจัดทามซึ่งเงินทุนแล้วให้ผู้อื่นกู้เงินนั้น หรือเอาเงินนั้นซื้อหรือซื้อลดซึ่งตั๋วเงินหรือตราสารเปลี่ยนมืออื่นหรือตราสารการเครดิต

(๘) การซื้อ ขาย หรือแลกเปลี่ยนตราสารแสดงสิทธิในหนี้หรือทรัพย์สิน เช่น พันธบัตร หุ้นกู้ หรือตราสารพาณิชย์ หรือการทำหน้าที่เป็นตัวแทน นายหน้า ผู้จัดการ หรือผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการ

ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ (กฎหมายว่าด้วยกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือผาสุกแห่งสาธารณชน) พิจารณาออกประกาศกำหนดให้กิจการดังกล่าวเป็นกิจการที่ต้องขออนุญาตเช่นเดียวกับที่เคยดำเนินการออกประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง กิจการที่ต้องขออนุญาตตามข้อ ๕ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕ เพื่อควบคุมการประกอบกิจการบัตรเครดิตและบัตรเดบิตมาแล้ว เพราะเป็นกิจการคล้ายคลึงการธนาคารก็ได้ ซึ่งในการนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังย่อมมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขในการอนุญาตและแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อควบคุมการประกอบกิจการดังกล่าวได้ตามข้อ ๗^๙ และข้อ ๑๓^{๑๐} แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘^๙ นอกจากนี้ หากร่างพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ซึ่งขณะนี้อยู่ในชั้นรัฐสภา มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมาย ก็จะสามารถกำกับดูแลการประกอบธุรกิจดังกล่าวได้ตามร่างมาตรา ๕^{๑๑} แห่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งบัญญัติให้ธนาคารแห่งประเทศไทยสามารถเสนอให้ตราพระราช

ลงทุนในตราสารดังกล่าว หรือการจัดให้มีตลาดหรือสถานที่อันเป็นศูนย์กลางการซื้อขาย หรือแลกเปลี่ยนตราสารดังกล่าว

การประกาศตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดประเภทหรือลักษณะของกิจการด้วยก็ได้

๙ ข้อ ๘ ให้กระทรวงการคลังมีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับกิจการดังต่อไปนี้ หรือกิจการที่มีสภาพคล้ายคลึงกัน

(๑) การธนาคาร

(๒) การออมสิน

(๓) เครดิตฟองซิเอร์

(๔) การรับรองหรือรับซื้อตั๋วเงิน

(๕) การจัดหามาซึ่งเงินทุนแล้วให้ผู้กู้เงินนั้น หรือเอาเงินนั้นซื้อหรือซื้อลดซึ่งตั๋วเงินหรือตราสารเปลี่ยนมืออื่น หรือตราสารการเครดิต

(๖) การซื้อ ขาย หรือแลกเปลี่ยนตราสารแสดงสิทธิในหนี้หรือทรัพย์สิน เช่น พันธบัตรหุ้น หุ้นกู้ หรือตราสารพาณิชย์ หรือการทำหน้าที่เป็นตัวแทน นายหน้า ผู้จัดการ หรือผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการลงทุนในตราสารดังกล่าว หรือการจัดให้มีตลาดหรือสถานที่อันเป็นศูนย์กลางการซื้อขาย หรือแลกเปลี่ยนตราสารดังกล่าว

๙ ข้อ ๗ ในการอนุญาตหรือให้สัมปทานตามข้อ ๔ และข้อ ๕ รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ตามที่เห็นว่าจำเป็น เพื่อความปลอดภัยหรือผาสุกของประชาชนไว้ด้วยก็ได้

เงื่อนไขที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมก็ได้ แต่ต้องกำหนดระยะเวลาการใช้บังคับเงื่อนไขที่แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมตามที่รัฐมนตรีเห็นสมควร

๑๐ ข้อ ๑๓ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติกิจการที่อยู่ในอำนาจและหน้าที่ของกระทรวงตามที่กำหนดไว้ในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้หรือพระราชกฤษฎีกาแล้วแต่กรณี

๑๑ มาตรา ๕ การประกอบกิจการใดที่มีลักษณะเป็นการรับเงินฝาก รับเงินจากประชาชน ให้สินเชื่อ หรือธุรกิจทางการเงิน หากกิจการนั้นมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม และมีได้มีกฎหมายที่ควบคุมการประกอบกิจการดังกล่าวเป็นการเฉพาะแล้ว ธนาคารแห่งประเทศไทยอาจเสนอให้มีการตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำหนดให้การประกอบกิจการนั้นอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัตินี้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกำกับดูแลการประกอบกิจการดังกล่าวด้วยก็ได้

กฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจที่มีลักษณะ
เป็นการรับเงินจากประชาชนอันมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศได้

ลงชื่อ พรทิพย์ จาละ

(นางสาวพรทิพย์ จาละ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๕๖